

Socialministeren (Karen Jespersen):

Jeg vil gerne begynde med at slå fast, at en støtte til kvindernes kamp i udviklingslandene også for mig står meget centralt i forberedelserne af kvindekonferencen.

Kvinderne i udviklingslandene kæmper mod fattigdom, de kæmper for, at menneskerettighederne respekteres og overholdes også for dem, og de kæmper for at kunne deltage på lige fod med mændene i de økonomiske og politiske beslutningsprocesser. Og vores støtte, kvinderne i udviklede landes støtte til denne kamp i udviklingslandene må være meget centralt i arbejdet med kvindekonferencen.

Men omvendt betyder det selvfølgelig ikke, at det ikke spiller nogen væsentlig rolle i vores eget land, i vores eget arbejde for en større ligestilling. At der er brug for det, kan man se med det blotte øje i mange sammenhænge, og man kan også læse om det i Ligestillingsrådets rapporter.

Man kan måske sige, at kvindekonferencen er en højt tiltrængt saltvandsindsprøjtning til en fornyet debat om ligestilling også i vores eget land, og jeg har selv oplevet, at det egentlig har fungeret på den måde i Wien og i New York under hele arbejdet med kvindekonferencen, hvor jeg har oplevet en meget stor entusiasme, et engagement i arbejdet med at forberede kvindekonferencen og en meget omfattende og personlig involvering. På den måde kan man sige, at selve arbejdet med at forberede konferencen er et vigtigt led i arbejdet for ligestillingen.

Danmark var allerede i 1946 med til at foreslå en FN-konference for og om kvinder, men der skulle gå næsten 30 år, før tanken var modnet og den første kvindekonference blev holdt i Mexico i 1975. Fem år senere var Danmark vært for den 2. verdenskvindekonference i 1980.

I 1985 blev der holdt en ny konference i Nairobi, og det blev den begivenhed, der for alvor satte gang i nationale planer for øget ligestilling mellem kvinder og mænd. Man kan sige, at det centrale budskab var, at kvinder er og skal ses som aktive deltagere i udviklingen af deres samfund og ikke som passive modtagere og ofre. Det er nogle af de tanker, vi er i gang med at føre ud i livet.

I Beijing skal vi gøre status over, hvad der er sket siden konferencen i Nairobi, hvor langt vi egentlig er nået, og vi skal sætte nogle prioriteter for, hvad der skal ske i de næste år frem mod år 2000.

Et af konferencens hovedpunkter bliver vedtagelsen af et handlingsprogram, Platform for Action, som skal sætte fokus på de områder, hvor en særlig indsats fremover er nødvendig. Det drejer sig fortsat om meget centrale områder som bekæmpelse af kvinders fattigdom, anerkendelse af kvinders bidrag til en bæredygtig udvikling, fremme af kvinders økonomiske uafhængighed, lige fordeling af magt og ansvar, respekt for kvinders og pigers menneskerettigheder, afskaffelse af vold mod kvinder, lige adgang til uddannelse og sundhed og et særligt kapitel om pigebarnet.

Der har for nylig været forhandlinger om Platform for Action i New York, og efter de forhandlinger, der strakte sig over godt tre uger, er der stadig væk mange uløste spørgsmål.

Når der er uløste spørgsmål, hænger det sammen med nogle mere overkommelige diskussioner om, hvordan man skal formulere bestemte standpunkter, men det hænger også sammen med, at der er reel uenighed om indholdet, om substansen, og det betyder, at der fortsat er et stort arbejde at gøre frem mod selve Beijingkonferencen.

Der har været en forhåbning om, at vi kunne blive færdige, så vi i New York kunne være blevet enige om et endeligt udkast til Platform for Action. Men det lykkedes, må man desværre sige, bestemt ikke. Der er stadig væk mange spørgsmål, der er uløste.

De største uenigheder findes inden for sundhedsområdet, og når det drejer sig om menneskerettigheder, og det er positioner, der er velkendte. Det er ting, der har været voldsomme stridigheder om tidligere på andre FN-konferencer i Kairo og Wien, og det er de uenigheder, der kommer op igen både i forbindelse med reproduktive og seksuelle rettigheder og som modstand mod enhver form for forpligtelse på menneskerettighedsområdet.

En anden central uenighed er opstået i forhold til den grundlæggende forståelse af kvinders og mænds rolle og ansvar i samfundet. Det er en uenighed, der kommer til udtryk i diskussionen om et begreb som ligestilling, hvor der er nogle, der ønsker det suppleret med det mere udvandede begreb ligestilling. Det kommer til udtryk i diskussionen om begrebet køn, hvor der er nogle lande, der ikke vil anerkende det som et socialt begreb, og i diskussionen om familiebegrebet, hvor der er lande, der kun vil tale om én familie, men ikke acceptere, at man kan tale om forskellige former for familie.